

Deze plotselinge verandering deed haar erg schrikken, doch ze begreep, dat er geen tijd te verliezen was, daar ze snel ineenkromp. Daarom at ze snel iets van het andere stukje. . . .

«Kom, mijn hoofd is eindelijk vrij!» zei Alice verrukt.

Maar het volgende oogenblik was ze weer erg bedroefd, toen ze nergens haar schouders kon vinden. Het eenige, dat ze zien kon, toen ze omhoog keek, was een verbazend langen hals, die zich als een stengel scheen te verheffen uit een zee van groene bladeren, welke zich ver onder haar bevond.

«Wat *kan* al dat groene goedje toch zijn?» zei Alice. «En waar zijn mijn schouders toch beland? En mijn arme handen, waarom kan ik jullie toch niet zien?»

Ze bewoog ze onder het spreken heen en weer, doch blijkbaar zonder ander resultaat dan dat de ver verwijderde groene bladeren wat bewogen.

Daar er geen kans scheen te bestaan, dat ze haar handen aan haar hoofd bracht, probeerde ze dit omhoog te brengen tot bij haar handen. Ze ontdekte met blijdschap, dat haar hals zich als een slang in alle richtingen kon bewegen. Ze was er juist in geslaagd hem heel bevallig zigzagsgewijze te krommen en te draaien en op het punt hem in de bladeren te dompelen, die, naar ze bevond, niets anders waren als de toppen der boomen, waaronder ze gedwaald had, toen een scherp gesis haar haastig hoofd en hals terug deed trekken. Een groote duif was haar in 't gezicht gevlogen en sloeg haar hevig met de vleugels.

«Slang!» gilte de Duif.

«Ik *ben* geen slang!» zei Alice verontwaardigd. «Blijf van me af!»

«Slang, zeg ik nog eens!» herhaalde de Duif, maar nu op meer gedempten toon en er met een